

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D. ve věci

žalobce: **Ostravský ENERGOINVEST – stavby s. r. o. „v likvidaci“**
sídlem Slívova 1983/27, 710 00 Ostrava
zastoupený advokátem Mgr. Danielem Keprtou
sídlem Dlouhá 6, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 31, 602 00 Brno

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2019 č. j. 50343/19/5300-21442-712715, ve věci daně z přidané hodnoty

takto:

I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 9. 12. 2019 č. j. 50343/19/5300-21442-712715 **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 9 800 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám advokáta Mgr. Daniela Keperty, sídlem Dlouhá 6, 702 00 Ostrava.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo změněno rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 12. 4. 2018 č. j. 1778758/18/3201-51521-806425, kterým byla žalobci vyměřena daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období prosinec 2014 na základě výsledků daňové kontroly.
2. Žalobce v žalobě nesouhlasil se závěry správních orgánů o tom, že by neprokázal dodání zboží do jiného členského státu (na Slovensko) a tudíž, že by nesplnil podmínky pro osvobození od daně podle § 64 zákona č. 235/2004 Sb., v rozhodném znění (dále jen „ZDPH“). Svědek M. byl připraven potvrdit podrobnosti přijetí zboží na Slovensku, avšak jeho další výslech byl pominut. Svědek D. (správně D. – pozn. soudu) potvrdil skladování zboží v tvrzeném rozsahu a vývoz zboží na Slovensko, tato výpověď byla správcem daně i žalovaným zcela pominuta. Z výpisu z žalobcova bankovního účtu vyplývají částky od odběratele Zahir s. r. o., odpovídající v souhrnu dodání zboží. Doprava zboží z žalobcova skladu odběrateli byla prokázána výpovědí svědka M. R. Vztah jednotlivých úhrad k fakturám vysvětlila svědkyně H. V. Žalobce navrhl, aby soud vyslechl svědky T. M. a H. V.
3. Žalovaný ve vyjádření setrval na tom, že žalobce neunesl důkazní břemeno, neprokázal naplnění podmínek pro osvobození od daně s nárokem na odpočet daně. Opakované výsledky svědků M. a V. považoval za nadbytečné a navrhl zamítnutí žaloby.
4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
5. Z obsahu správních spisů soud zjistil, že žalobce vykázal za zdaňovací období prosinec 2014 zdanitelná plnění osvobozená od DPH s nárokem na odpočet daně podle § 64 ZDPH – základ daně 48 552 806 Kč, daň 10 196 089 Kč. Podle žalobce šlo o zboží (Nutella, Coca cola, káva Jacobs) dodané odběrateli Zahir s.r.o. na Slovensko. V rámci daňové kontroly proběhla mezinárodní dožádání i výsledky svědků v ČR, se závěry správních orgánů, že žalobce neprokázal dodání zboží deklarovanému odběrateli.
6. Z odpovědi slovenského správce daně z 16. 10. 2015 vyplývá, že se k dodání zboží společnosti Zahir s. r. o. vyjádřil její bývalý jednatel T. M. a to tak, že v prosinci 2014 obchodoval s žalobcem, potvrdil dodávky kávy Jacobs, Nutella a Red Bull, s tím, že bližší údaje nemůže sdělit, neboť v srpnu 2015 prodal společnost a odevzdal doklady novému

majiteli. S žalobcem měla společnost Zahir s. r. o. podepsanou smlouvu, pan M. byl v kontaktu s panem O. (J. O. byl tehdejší jednatel žalobce – pozn. soudu), komunikovali mailem, faktury šly následně poštou. Doprava byla z žalobcova skladu v Ostravě – Muglinově buď do skladu odběratele v Žilině, nebo do skladu v Polsku. Poté, co se žalobce seznámil s výsledky kontrolního zjištění, kde správce daně hodnotil výpověď pana M. jako příliš obecnou, předložil žalobce správci daně potvrzení z 3. 3. 2017 a navrhl znovu vyslechnout T. M. V potvrzení pan M. uvedl, že byl jednatelem společnosti Zahir s. r. o. od 6. 10. 2014 do 11. 8. 2015, a že veškeré zboží zakoupené – uvedené ve fakturách od žalobce bylo firmou Zahir vyvezeno z České republiky. Odvoz zboží ze skladu na ulici Šenovská v Ostravě byl zabezpečen firmou Zahir a veškeré zboží bylo žalobci uhrazeno. K prohlášení byl připojen seznam faktur včetně období prosince 2014. V odvolání proti platebnímu výměru žalobce mj. uvedl, že svědek M. je v podrobnostech připraven tyto skutečnosti potvrdit i před daňovými orgány ČR (žalobce připojil svědkovu slovenskou adresu a telefonní číslo). Pan M. nebyl znovu vyslechnut a žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyhodnotil jeho tvrzení jako příliš obecná, nepodložená žádnými dokumenty, navíc v rozporu s jinými zjištěnými skutečnostmi (adresa žalobcova skladu). K potvrzení z 3. 3. 2017 žalovaný uvedl, že jde o velmi obecné tvrzení, není specifikováno, o jaké zboží a faktury se jedná, není podloženo žádnými relevantními dokumenty. K návrhu na výslech pana M. před českým správcem daně žalovaný uvedl, že by to bylo nadbytečné, když již vyslechnut byl a vypovídal nekonkrétně.

7. Z obsahu správních spisů dále vyplývá, že dne 5. 9. 2017 byl dožádaným správcem daně vyslechnut J. D., který vypovídal podrobně o práci skladníka pro žalobce ve skladě na Těšínské ulici v Šenově. Uvedl osoby, s nimiž byl v kontaktu za žalobce, konkrétní postup při vykládkách a nakládkách kamionů (1 vozidlo pojme 33 palet zboží), druhy zboží včetně kávy a Red Bull, popsal, jak kontroloval zboží, s tím, že se vždy jednalo o kamion polského nebo slovenského dopravce. Svědek tam pracoval do února 2016, nezajímal se o místo dalšího dodání zboží, ale na CMR listech bylo vždy uvedeno Slovensko nebo Polsko. Správce daně ve zprávě o daňové kontrole uvedl, že z výpovědi tohoto svědka vyplývají pouze obecné skutečnosti, neprokazuje pohyb zboží ze skladových prostor pronajatých žalobcem. Žalobce v odvolání namítal, že svědek potvrdil vývoz zboží na Slovensko, vyloučil prodej zboží na území ČR, potvrdil skladování zboží v tvrzeném rozsahu. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí na tuto odvolací námitku nijak nereagoval.
8. Pokud jde o svědka M. R., ten byl vyslechnut slovenským správcem daně 18. 10. 2017, předložil fakturu na dovoz zboží pro Zahir s. r. o. z Šenova u Ostravy do Žiliny dne 19. 12. 2014, jednalo se o 28 palet Nutelly. Svědek k tomu uvedl, že doprava se uskutečnila Fiatem Ducato (vozidlo do 3,5 tuny). Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí poukázal na rozpor mezi sdělením svědka o typu vozidla a hmotností zboží podle CMR (3500 kg x 20 000 kg), na časovou nesrovnalost mezi přepravou a její objednávkou, a výpověď tohoto svědka vyhodnotil jako nevěrohodnou.
9. Z obsahu správních spisů soud dále zjistil, že dne 6. 2. 2018 byla jako svědkyně vyslechnuta H. V., externí účetní. Žalobce jí vždy přivezl doklady, ona je zpracovávala, nebyla pověřena uhrazováním faktur, neměla přístup k žalobcovu bankovníctví. Ohledně obchodní činnosti dostávala již hotové doklady, faktury vystavovala jen na stavební činnost firmy. Popsala postup při záúčtování plateb – podle variabilního symbolu, a pokud nebyl uveden, tak podle jiných poznámek v bankovním výpise, podle odběratele, chronologicky od nejstarších faktur. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyjádřil k žalobcovu

návrhu na opětovný výslech této svědkyně tak, že by byl nadbytečný, s ohledem na náplň její práce by další výpověď nemohla přinést žádné relevantní skutečnosti k dodání předmětného zboží do jiného členského státu.

10. K uplatnění nároku na osvobození od daně z přidané hodnoty v souladu s § 64 ZDPH musely být kumulativně splněny tři podmínky: Zboží muselo být dodáno do jiného členského státu osobě registrované k dani v jiném členském státě, zboží muselo být odesláno (přepraveno) do jiného členského státu a přeprava zboží musela být zajištěna plátcem, pořizovatelem nebo jimi zmocněnou třetí osobou. Naplnění zmíněných podmínek je v souladu s § 92 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) povinna prokázat osoba povinná k dani (plátce).
11. V nyní přezkoumávané věci byl klíčovým svědkem T. M., bývalý jednatel tvrzeného odběratele zboží. Krajský soud s poukazem na skutečnosti uvedené v bodě 6. tohoto rozsudku má na rozdíl od správních orgánů za to, že výpověď tohoto svědka před slovenským správcem daně nebyla rozhodně obecná – svědek mj. uvedl jméno žalobcova jednatele i odpovídající druhy zboží, a to přesto, že v té době neměl k dispozici příslušné listinné podklady. Další konkretizaci představuje potvrzení sepsané panem M. 3. 3. 2017, jehož přílohou jsou i faktury, na něž odkazoval. Soud tak nesouhlasí ani s hodnocením tohoto důkazu žalovaným. Pokud žalovaný poukazoval na rozpory ve svědkem uvedené adrese žalobcova skladu, soud považuje za vhodné citovat z rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007 – 119: „V případě, že výpovědi svědků zaznamenané v listinách jsou v rozporu s jinými důkazy provedenými v daném daňovém řízení, je třeba tyto rozpory odstranit, přičemž – je-li možno příslušného svědka předvolat – nejvhodnější cestou zpravidla bude jeho výslech, při němž mu budou nejasnosti předestřeny. Svědka je třeba vyslechnout vždy, požaduje-li to daňový subjekt, ledaže se jedná o požadavek vedený toliko snahou mařit či účelově prodlužovat daňové řízení (např. požadavek na výslech svědka, který se zdržuje v cizině, zjevně se nehodlá do ČR k výslechu dostavit, takže jeho předvolávání k výslechu bude neúčelné, a jeho výpověď není možno pořídit ani jiným způsobem, zejm. cestou mezinárodní spolupráce v daňových věcech).“ Žalobce v odvolání požadoval opětovný výslech tohoto svědka, přičemž deklaroval jeho připravenost dostavit se ke správci daně v ČR. Krajský soud považuje žalobcův požadavek za zcela oprávněný a logický, a má za to, že jeho odmítnutím (z důvodu „nadbytečnosti“ výpovědi) žalovaný znemožnil žalobci prokázání naplnění podmínek ve smyslu § 64 ZDPH. Žalobní námitka ohledně svědka M. je důvodná.
12. Pokud jde o svědka J. D., pak správce daně jeho výpověď neopomenul (viz zpráva o daňové kontrole), avšak žalovaný v rozporu s § 116 odst. 2 daňového řádu vůbec nevypořádal odvolací námitku, která se týkala tohoto svědka a jeho významu tvrzeného žalobcem. Žalobní námitka ohledně svědka D. je důvodná v části týkající se postupu žalovaného.
13. Pokud jde o svědka R., soud souhlasí s tím, jak jeho výpověď hodnotil žalovaný (bod 25 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Svědek uvedl, že zboží bylo převezeno automobilem Fiat Ducato, ovšem množství a hmotnost zboží podle příslušné faktury je s tím ve zjevném nepoměru, což velmi oslabuje věrohodnost svědkových tvrzení. Žalovaný navíc poukázal i na časové nesrovnalosti mezi objednávkou a přepravou, žalobce v žalobě na argumentaci žalovaného nijak nereagoval, pouze obecně opakoval, že přeprava byla prokázána výpovědí tohoto svědka. K tomu soud ještě připomíná, že pan R. se konkrétně vyjádřil pouze k jedné přepravě (dne 19. 12. 2014), přičemž přeprava veškerého dalšího zboží prokázána nebyla.

14. Pokud jde o svědkyni H. V., i zde se soud shoduje s žalovaným, že její práce co do žalobcových obchodních případů spočívala pouze v sestavování účetnictví na základě podkladů dodaných žalobcem, takže její opakovaný výslech by nemohl nijak přispět k prokázání vývozu zboží na Slovensko konkrétnímu odběrateli.
15. Žalobní námitky týkající se svědků R. a V. tedy nejsou důvodné. Pokud jde o námitku ohledně plateb zaslaných žalobci společností Zahir s. r. o., soud obecně souhlasí s argumentací žalovaného v bodě 33 odůvodnění napadeného rozhodnutí (že výpis z účtu ještě neprokazuje skutečné dodání zboží, pouze převod částek), nicméně tuto námitku bude nutno vyhodnotit znovu, až po doplnění dokazování, v souladu s § 8 odst. 1 daňového řádu, tedy vyhodnotit každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti.
16. S ohledem především na bod 11. tohoto rozsudku soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. a vrátil mu věc k dalšímu řízení, v němž je žalovaný vázán právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 4 a 5 s. ř. s.).
17. Procesně úspěšný žalobce má v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů tohoto řízení, které sestávají ze zaplaceného soudního poplatku v částce 3 000 Kč a nákladů právního zastoupení advokátem (2 úkony právní služby po 3 100 Kč a 2 x režijní paušál po 300 Kč – převzetí věci, sepsí žaloby), celkem tedy 9 800 Kč. Soud proto žalovaného k jejich zaplacení zavázal, a to k rukám zástupce žalobce podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“) ve spojení s § 64 s. ř. s. Délku lhůty krajský soud prodloužil oproti obecné lhůtě stanovené v § 160 odst. 1 o. s. ř. na 30 dnů od právní moci rozsudku, protože rozsudky správních soudů nabývají právní moci již okamžikem doručení (§ 54 odst. 5 s. ř. s.) a obecná 3 denní lhůta se jeví krajskému soudu v takovém případě nepřiměřeně krátká.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může se oprávněný domáhat nařízení výkonu rozhodnutí.

Ostrava 2. prosince 2021

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu